

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący)

SSN Józef Szewczyk

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

w sprawie **A. T.**

oskarżonej z art. 212 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 marca 2013 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w O.

o przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O., postanowieniem z dnia 11 lutego 2013 r., zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie, w trybie art. 37 k.p.k., sprawy A. T. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w D. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że oskarżona która mieszka w D., nie stawia się na kolejne terminy rozprawy z uwagi na niemożność zapewnienia opieki nad dwojgiem dzieci, z których młodsze ma 8 miesięcy. W tej sytuacji, zdaniem sądu występującego z wnioskiem, dobro wymiaru sprawiedliwości, przez które należy również rozumieć potrzebę szybkiego przeprowadzenia i zakończenia procesu, przemawia za przekazaniem sprawy innemu sądowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego rzeczywiście ugruntowane jest zapatrywanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości, o jakim mowa w art. 37 k.p.k. przemawia za przekazaniem sprawy innemu, niż miejscowo właściwy, sądowi równorzędnemu również wtedy, gdy wymaga tego potrzeba szybkiego przeprowadzenia i zakończenia procesu karnego, który okazuje się mało realny bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2006 r., II KO 48/04, OSNKW 2006, z.2, poz.23). Nie powoduje to jednak, że zmianie ulega wyjątkowy charakter instytucji z art. 37 k.p.k., stąd też przepis ten nie może podlegać wykładni rozszerzającej. Zatem uruchomienie tej regulacji i w konsekwencji odstępianie od ogólnej zasady rozpoznawania sprawy przez sąd właściwy, może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji świadczącej jednoznacznie o tym, że pozostawieniu sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobro wymiaru sprawiedliwości. Oznacza to, że również ocena przesłanki sprawnego i skutecznego przeprowadzenia postępowania karnego, jako leżącej w interesie wymiaru sprawiedliwości i przemawiającej za skorzystaniem z instytucji unormowanej w art. 37 k.p.k., powinna cechować się zdecydowaną wyrazistością wniosków. To jednak w niniejszej sprawie nie nastąpiło.

Przedstawiony przez Sąd Rejonowy w O. przebieg postępowania w tej sprawie, łącznie z podaniem przyczyn niestawiennictwa oskarżonej na poszczególnych terminach rozprawy oraz podejmowanych czynnościach, zmierzających do zapewnienia stawiennictwa oskarżonej na rozprawie, wskazuje bowiem na to, że Sąd ten w istocie powołuje się na względy techniczno-organizacyjne utrudniające postępowanie. Skoro oskarżona nie stawia się na rozprawie (nie może być na rozprawę doprowadzona) z uwagi na niemożność zapewnienia opieki nad dziećmi na czas przeprowadzenia rozprawy, to przyczyna ta może być aktualna również w razie ewentualnego przeniesienia procesu do sądu właściwego według miejsca jej zamieszkania. Już to przekonuje, że Sąd występujący z inicjatywą w trybie art. 37 k.p.k. powołuje się na względy, które mogą i powinny być przewyżnione przez ten Sąd. Z pewnością nie uzasadniają one przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k. Sądowi Rejonowemu w D., ani innemu sądowi równorzędnemu.

Dlatego też należało postanowić, jak na wstępie.

